

Optimisticky o hladu... když je ta neděle

web.litterate.cz/optimisticky-o-hladu/

Moji předci pocházejí od Horní Sloupnice. Jmenovali se Škeříkovi (škeřiti se = šklebiti se) V roce 1749 si pro mého prvního zdokumentovaného předka, Františka, došla vrchnost, neb zjistila, že vyznává nepovolenou evangelickou víru a ani sto let rekatolizace mu nestačilo, aby se polepšil. I sebral se Franc s celou rodinou a utekl za kopečky do Pruska, kde Bedřich Veliký právě nutně sháněl kolonisty, kteří by mu osídlili slezský prales, který na Marii Terezii získal. Spolu s dalšími českými uprchlíky kvůli víře tam založili obec Bedřichův Hradec, kde jako česká menšina žili dalších bezmála dvě stě let.

Po celou tu dobu udrželi český jazyk, vypjatou evangelickou víru, nezávislou na jakékoliv církvi a zařatost. Když si musíte z pralesa udělat pole, tak to ani jinak nejde.

Můj dědeček ještě v dětství zažil skutečný hlad. Nejen takové to dnešní kručení v břiše. Nejen chuť, ale skutečný nefalšovaný hlad, kdy nemůžete spát, kdy se vám svírají útroby a kdy možná dostanete nějaké sousto, ale váš hlad to nijak neutiší. Když dědeček vyrostl, stal se radikálním komunistou. Na vlastní kůži prožil, jaké to je, když pracujete, ale nejíte...

Třicátá léta dvacátého století byla velmi vypjatá, dědeček se bil za svoje přesvědčení tak moc, že musel z rodné vsi na čas odejít, protože tam dostal nakládačku od sousedů, kteří také měli zamlada hlad, ale usoudili, že nejlépe to vyřeší Hitler. Se svou mladou manželkou, mojí babičkou, pak dědeček odešel pracovat do Kielských loděnic a podílel se na stavbě bitevní lodi Tirpitz.

Pak začala válka a dědeček pěkně narukoval. Polskou anabázi nestihl, ale prošel Francií a o rok později byl malinkatým kolečkem ve válečné mašinérii při útoku na Sovětský svaz. Bez mála tři roky pak ležel před Leningradem... Pak nastal ústup, který skončil až u Berlína, kde byl zajat a odlifrován do zajetí, kde zůstal až do roku 1949. Pobyt v gulagu ho vyléčil ze všech ideologií jakéhokoliv směru a když se nakonec vrátil, pochvaloval si až do své smrti mír, práci a dostatek jídla. Nic víc nepotřeboval.

Ze zajetí dědečka dostal Gottwald... Moje babička si konec války prožila velmi divoce. Z dědečkova služného pilně splácela jejich dům a když zaplatila poslední splátku, začala právě Viselsko – oderská operace, kde byl Bedřichův Hradec první na ráně... Babička moudře uprchla, nečekala na frontu a dobře udělala. Pro sovětské vojáky to byl přechod na nepřátelské území a mstili se za tisíce vypálených vesnic a miliony povražděných civilistů. Konec války babička prožila po utečeneckých táborech.

A právě tam vznikla myšlenka, že by se česká menšina mohla vrátit „do země otců.“ Koneckonců, československé pohraničí bylo vysídlené a domy tam zůstaly. Babička se ze dne na den dostala na vítěznou stranu barikády a zakotvila v Novém Sedle u Lokte. Hned

od prvního dne začala psát na všechny strany dopisy, že má manžela v sovětském zajetí a že to vlastně není žádný Němec. Psala dlouho. Vyslyšel ji až nový pouťorový prezident, Klement Gottwald, který propuštění mého dědečka zařídil takřka obratem.

Zbytek příběhu je už potom přímočarý. Babička s dědečkem si po šťastném shledání pořídili ještě jedno dítě – mého tátu. Do své původní vlasti přišli vlastně úplně stejně, jako z ní před dvěma sty lety odcházeli. Přinesli si zaťatost, víru a (již velmi archaický) český jazyk. . A ještě zkomolené příjmení, které nějak zapsali pruští písari, nějak ho vyslovovali němečtí susedé a nějak ho zapsali čeští matrikáři, když přišli zpátky do vlasti. Ze Škeřika se stal Sterzik...

Proč to všechno píšu...

Protože si od dědečka pamatuju jeho vyprávění, jak v mládí bojoval za své přesvědčení proti susedům, kteří také bojovali za své přesvědčení. Ani jedno nebylo dobré a nakonec jim přineslo spoustu utrpení. Ale prvotní příčinou byl hlad. Takový, jaký si dnes už ani nedovedeme představit. To hlad radikalizoval. Hlad volal po třídním boji i po nacionálním socialismu. Nuzota z lidí lotry činí... to věděl už Fracois Villon. Vědomí hladu zatínalo lidem pěsti, chtěli ho vyřešit, chtěli, aby se nikdy nevrátil a zůstalo jim to do konce života. Hlad byl důvod, proč lidé uvěřili velkým řečem a nechali se takřka bez odporu vehnat do válek i třídního boje.

My už nic takového nemáme. Protože jsme nezažili hlad. Bojujeme za naše přesvědčení... ale už bez té naléhavosti a bez té zpětné vazby prázdného žaludku.

Kolikrát jsem už slyšel, že bez násilí to proti této vládě nepůjde... Kolikrát jsem už slyšel, že musíme vytáhnout vidle a pochodně. Kolik výzev k radikalizaci mi prošlo maily, to snad ani nespočítám. Ale nestalo se nic a ani se nestane.

Naše spory jsou proti minulosti pořád naprosto malicherné. Šafr a spol. nikdy nezapomenou obvinít Rajchla, že je nový Hitler. Filip Turek v rozhovorech zase zcela vážně varuje před KSČM, protože třídní boj, vole! Babiš je zase prý naprosté zlo, podobné Putinovi... Ale, jak jsem psal nedávno, v podstatě se tu hází obviněními na lidi, kteří jsou naprosto slušní a spořádaní. Každý, kdo veřejně plive na Babiše, dobře ví, že mu od něj nic nehrozí. Turek také dobře ví, že na něj Konečná nepošle vraha s cepínem, i když ji obviňuje div ne z násilí a organizování převratu. Rajchl je možná sebestředný, ale kdyby byl opravdu nějakým nebezpečím pro demokracii, tak budou všichni držet hubu, protože by se báli, že jim shoří auto.

Není hlad... A když není hlad, tak není ani radikalismus. Ne tady u nás, rodilých Čechů, či Evropanů. Když není hlad, není naléhavost. Když není hlad, není nic.

Prosím, berte to jako trochu optimismu na dnešní neděli. Nemáme hlad, tak zůstane jen u velkých řečí, zůstane u nějaké té goebelsovské propagandy, ale nikdy to nebude mít tu dávnou sílu. Koneckonců, i ti mladí sice mají plná ústa svatého boje za klima, proti Rusku a nebo proti vlastnímu průmyslu, ale není to pro ně důvod, aby vstali od počítače... Revolučně se naopak chovají generace, které si hlad ještě dovedou představit.

Až přijde hlad... potom se z dnešních myšlenek stanou radikální postoje. Potom se za ně bude bojovat s vidlemi v ruce, potom za ně poteče krev a nebude jisté, co vyhraje. Chudoba radikalizuje a všichni v této chvíli bojujeme za to, aby nenastala a nevygenerovala ten skutečný třídní, nacionální a nebo také náboženský fanatismus. Bojujeme za to, aby tu zůstalo to všechno, kvůli čemu jsme všichni ztratili radikalismus a chuť si to s druhými vyřídit skutečným násilím. Teď si to vyřídíme jen volbami...

Není to samozřejmost a není vůbec jisté, jestli to tak i zůstane.

Na závěr mi dovolu, abych vám poděkoval za přízeň a podporu. I když teď vše trochu utichlo a velké věci jsou spíš tušené, než viditelné, zase, jako před každými volbami, se začínáme dohadovat až hádat... a my, blogeři, máme tak trochu okurkovou sezónu, stejně sje na mě nezapomněli. Jste výjimečně věrní čtenáři a já jsem rád, že vás mám.

Váš Vidlák

Přátelé, pokud mě chcete podpořit v mém Vidláckém úsilí a podpořit vlastní národní občanskou společnost, prosím pošlete dar Institutu českého venkova. Každý, kdo pošle alespoň 350,- Kč, může si na oplátku vyžádat knihy, trička, samolepky a odznaky z nabídky.